

Nejmocnější muž farnosti, o kterém zde budu vyprávět, se jmenoval Tord Övéraas. Vysoký a vážný stál jednoho dne v pastorově pracovně a říkal:

„Narodil se mi syn a chci ho dát pokřtít.“

„Jak se má jmenovat?“

„Finn po mém otci.“

„A kmotři?“

Jmenoval je a byli to nejlepší místní muži a ženy.

„Ještě něco?“ tázal se pastor a vzhlédl.

Sedlák chvíli stál. „Chtěl bych ho dát pokřtít samotného,“ pravil.

„To znamená ve všední den?“

„Příští sobotu ve 12 hodin.“

„Ještě něco?“ tázal se pastor.

„Jinak nic.“ Sedlák obrátil čapku, jako by chtěl jít. Tu se pastor zvedl: „Jen toto ještě,“ řekl a šel přímo k Tordovi, uchopil ho za ruku a hleděl mu do očí: „Dej Bůh, ať je to dítě pro tebe požehnáním!“

Šestnáct let po tom dni stál Tord v pastorově jizbě.

„Ty se dobře držíš, Tordé,“ řekl pastor, neboť na něm neviděl žádné změny.

„Nemám taky žádné starosti,“ odpověděl Tord.

Po těchto slovech pastor zmlkl, po chvíli však se zeptal:

„Co tě přivádí dnes večer?“

„Dnes večer přicházím kvůli svému synovi, který má být zítra konfirmován.“

„Je to nadaný hoch.“

„Než pastorovi zaplatím, rád bych slyšel, jaké pořadí v kole stele dostal.“

„Bude v pořadí první.“

„Beru na vědomí — a tu je 10 tolarů pro pastora.“

„Ještě něco?“ tázal se pastor a pohlédl na Torda.

„Jinak nic.“ Tord odešel.

Zase uplynulo osm let, a tu jednoho dne bylo slyšet hluk před pastorovou kanceláří, neboť přišlo mnoho mužů a Tord v čele. Pastor vzhlédl a poznal ho: „Přicházíš dnes večer v silném doprovodu.“

„Rád bych požádal o ohlášky pro svého syna; ožení se s Karen Storlidenovou, dcerou Gudmunda, který zde stojí.“

„Vždyť to je nejbohatší děvče v kraji.“

„Říkají tak,“ odpověděl sedlák a jednou rukou si přihladil vlasy.

Pastor seděl chvíli jako v zamyšlení, neříkal nic, avšak zapsal jména do svých knih a mužové se podepsali. Tord položil na stůl tři toлары.

„Mám dostat jen jeden,“ řekl pastor.

„To vím. Ale je to mé jediné dítě; měl bych to rád dobře.“

Pastor přijal peníze. „Teď je to potřetí, co tu stojíš kvůli svému synovi, Tordé.“

„Ale teď jsem s ním taky hotov,“ řekl Tord, složil toboleku, řekl sbohem a šel — muži pomalu za ním.

Čtrnáct dní nato vesloval otec a syn za klidného počasí přes jezero ke statku Storliden, aby si pohovořili o svatbě.

„Ta lavice pode mnou neseďi pevně,“ řekl syn a zvedl se, aby ji usadil. V tu chvíli ujede prkno, na němž stojí; syn rozhodí paže, vykřikne a spadne do vody.

„Chyť se vesla!“ zvolá otec, vstane a vystrčí veslo.

Když však syn udělá několik pohybů, ztuhne křepčí.

„Počkej chvíli!“ volá otec a vesluje k němu. Tu se syn zvrátí nazpět, dlouze pohlédne na otce — a potopí se.

Tord tomu nechtěl uvěřit, stál se člunem bez hnutí a hleděl upřeně na místo, kde syn klesl pod hladinu, jako by se měl opět vynořit. Tu vystoupilo několik bublin, ještě několik, potom jen jedna velká bublina, která praskla — a jezero bylo zase lesklé jako zrcadlo. *VP 2,34*

„Tři dny a tři noci viděli lidé Torda veslovat kolem toho místa, aniž jedl nebo spal; pátral po svém synovi. A ráno třetího dne ho našel. a se synem v náručí krácel vzhůru po stráních ke svému dvorci.“